

Mesaj 2

- Ce e, șefule? Te-a pus la treabă?
- A, tu erai, Ben? Nici nu te văzusem.
- Știi? Eu mă duc la scăldat... Sâc!... Ce-ai mai vrea și tu, te cred!...Ori te pomenești că-ți place mai bine să dai cu bidineaua?...Sigur, tu te dai în vânt după muncă, mie-mi spui!

Tom îl privi o clipă lung, apoi spuse:

- Ce, tu zici că asta-i muncă?
- Da' ce-i?

Tom se apucă iar de văruit. Mai dete de două-trei ori cu bidineaua, apoi răspunse nepăsător:

- O fi, n-o fi... eu atâta știu, că-mi place.
- Fugi d-aci... nu cumva vrei să te cred?

Tom văruia înainte de zor.

– Cum să nu-mi placă? Da' ce zici tu, că în fiecare zi îți pică norocul să văruiești un gard ca ăsta?

Iată că lucrurile apăreau într-o lumină cu totul nouă. Ben încetă brusc să mai ronțăie mărul. Tom plimba grațios bidineaua în sus și-n jos, se dădea câte un pas înapoi, ca să vadă efectul, mai migălea pe ici, pe colo, își privea din nou opera, iar Ben – Ben îi urmărea fiecare mișcare, din ce în ce mai îngândurat. Nu trecu mult și, nemaiputându-se stăpâni, zise:

- Mă Tom, lasă-mă să văruiesc și eu nițel!

Tom se opri o clipă, chibzuind adânc în sinea lui, fu cât p-aci să încuviințeze, dar numaidecât se răzgândi:

– Nu, nu se poate, Ben. Mătușa Polly ține mult la gardu' ăsta, fiindcă, știi, e la stradă... Să fie ăl din dos, n-aș zice nimica, și nici ea. Zău, nu-ș' ce-are ea cu gardu' ăsta: zice că trebuie văruit cu mare, mare grijă. Eu zic că din o mie de băieți, ce din o mie... din două mii, unu' dacă s-o pricepe să-l văruiască bine!

– Ce spui, mă!... Hai, Tom, nu mai fi așa, lasă-mă și pe mine să încerc numai un pic. Ce, să fiu eu în locul tău, nu te-aș lăsa?

– Cum, Ben, crezi că eu nu vreau să te las?...Vreau, mă Ben, zău că vreau... da' tușa Polly... uite, ca să vezi, a vrut Jim să văruiască gardul, nu i-a dat voie; și Sid a vrut să-l văruiască,

și nici lui nu i-a dat voie. Tu nu vezi că nu pot? Nu pot și gata. Dacă te las să-l văruiești și se întâmplă vrun bucluc, ce mă fac, ai? Spune și tu.

–Fugi d-acolo, că n-o să se întâmple nimic, o să-l fac la fel de bine ca tine! Hai, lasă-mă să-ncerc! Haide! Hai, că-ți dau cotoru' mărului, cu toți sâmburii!

– De, știi și eu ce să zic... Nu, zău, Ben, nu se poate, mi-e frică.

– Îți dau tot măru'!

Tom se despărți de bidinea cu șovăială pe chip și cu bucurie în suflet. Iar în timp ce fostul vapor „Marele Missouri” trudea și nădușea în soare, artistul scos la pensie ședea pe un butoi din apropiere, la umbră, bălăbănindu-și picioarele, molfăind din măr și urzind planuri cum să mai prindă în laț și pe alți proști. Se găsiră destui; una-două răsărea câte un băiat. Venea să-și bată joc și rămânea să văruiască. În clipa când Ben nu mai putu de oboseală, Tom îi și cedă rândul lui Billy Fisher, în schimbul unui zmeu bine cârpit, și când îi expiră termenul lui Billy, Johnny Miller oferi un guzgan mort, plus sfoară de hățânat; și tot așa în șir, timp de câteva ceasuri. De unde, dimineața. Tom fusese un biet băiat nevoiaș, pe la mijlocul după-amiezii abia își mai putea număra avuțiile. În afară de obiectele mai sus numite, avea douăsprezece bile, un ciob de sticlă albastră străvezie, un mosor fără ață, o cheie care nu descuia nimic, o bucată de cretă, un dop de sticlă, un soldat de plumb, o pereche de mormoloci, șase pocnitoare, un pisoai chior, o clanță de alamă, o zgardă de câine (păcat că n-avea câine!), niște plăsele de briceag, patru coji de portocală și o cercevea veche, stricată. Timpul trecuse—plăcut, fără nici o oboseală, fusese înconjurat de prieteni și unde mai pui că gardul avea pe el trei straturi de văruiala! Dacă nu s-ar fi isprăvit varul, i-ar fi ruinat pe toți băieții din târg.